

6. Összegzés

Szakedolgozatom narratív struktúráját a kép eszmetörténeti, teológiai és szemiotikai elhelyezése alkotta, különös tekintettel a kereszténységhez és a fényképezéshez kötődő aspektusaira. Elsőként a képpel kapcsolatos rövid elméleti bevezetéssel kezdtem, mert fontosnak éreztem tisztázni, hogy mit is értek kép alatt szakedolgozatom későbbi részeiben. Ezt követte a kép és a mágia különös kapcsolatát felvázoló fejezet, hogy érthető legyen mind a kép kultuszba ágyazottságának eredete, mind pedig a képvitákban kirobbanó konfliktusok feltételezett gyökere, majd végül eljutottam a képtörténet alkonyához és a művészettörténet hajnalához. Walter Benjamin szövegén keresztül próbáltam rámutatni a kép kultuszából való kiszakadására és aurájának veszélybe kerülésére, hogy ezzel előlegezzem meg narratívám utolsó állomását, melyben a kép már nem kizárólag a kultusz részeként létezik, hanem művészeti funkciója során már maga a kultusz is a kép tárgyává válhat. Zellei Boglárka munkáin keresztül vázoltam fel az általam megfigyelt posztszekuláris tendenciák jellemzőit és ezzel egybekötve szakedolgozatom végén saját munkámat is elhelyeztem az elméleti kontextusban és kitértem a képanyaggal kapcsolatban felmerülő lehetséges kérdésekre.

A bevezetőben említett filmjelenetben Werner Herzog monológjának végén Wim Wenders veszi át a szót és bár őszintén megvallja, hogy pontosan nem tudja Herzog mit ért tiszta képek alatt, de a képeket, amiket ő keres kizárólag Tokió utcáin találhatja meg. Pontosán én sem értem a tiszta képekről szóló teóriát, mindenesetre a vágyakozást és a szenvedélyt ezeknek megtalálására annál inkább átérzem. Bízom benne, hogy szakedolgozatom elkészítése közelebb engedett pár lépéssel saját képeim megtalálásához.